

ikke kan vise Sagen tilbage. Nu er Tiden kommen, da den bør tages op til velvillig og alvorlig Overvejelse og Behandling. Jeg har ganske vist — og det fastholder jeg fremdeles — gjort mig til Tolk for den Anskuelse, at det ikke er retfærdigt eller rigtigt, naar man nu vil slaa en tyk Streg over den Ret, som en Del af vort Samfunds Medlemmer har haft i snart 50 Aar. Dermed mener jeg selvfølgelig ikke, at det skulde være umuligt at gøre det, thi alt kan gøres af Lovgivningsmagten. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at man hidtil i alle civiliserede Lande, ogsaa hos os, har været meget varsom med at fratage en stor Del Samfundsmedlemmer en lovlige Ret, som de have haft i henved et Par Generationer, og vel at mærke, som det ikke kan godtgøres, at de nogen Sinde have misbrugt. Man har hidtil været meget varsom med at borttage en saadan velerhvervet, lovlige Ret alene ved et Pennestrøg. Det maa jo ikke glemmes, at den Ret, som den højstbeskattede Del af Kommunens Beboere har haft snart i 50 Aar, er ikke en Ret, de have tiltaget sig eller tilsneget sig. Det er en Ret, de have besiddet paa fuldstændig lovgyldig Maade, vedtaget ved Lov af Rigsdagens to Afdelinger i 1855 for Landets Vedkommende og stadfæstet af Kongen. Og ikke alene dette, men den samme Ret har den samme Lovgivningsmagt været med til at stadfæste endnu en Gang 12 Aar senere i 1867. Det er derfor efter min Formening saare betænkeligt, at man paa en Maade, der hverken er forsigtig eller human over for disse Folk, med eet Slag, som sagt, ved et Pennestrøg vil borttage denne Ret.

Til det ærede Medlem for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Vilhelm Lassen) vil jeg sige et Par Ord, uagtet jeg, som sagt, ikke vil lægge an paa at komme ind paa en Imødegaelse af alt, hvad der er sagt imod mig eller om mig. Det forekommer mig, at han var lidt vel højt oppe. Han lagde i fremragende Grad Vind paa at give Forskrifter for og Anvisning til, hvorledes det kunde gaa an for Højre, som han sagde, at stille sig til denne Sag. Jeg vil henstille til det ærede Medlem, om han slet ikke har tænkt paa, at den Mulighed ikke er udelukket, at Højre kunde faa i Sinde at handle efter sit eget og ikke efter det ærede Medlems Hoved. Jeg for mit personlige Vedkommende tror at kunne give Afkald paa det ærede Medlems Anvisning i saa Henseende. Jeg har hidtil kunnet undvære det ærede Medlems Raad

og Vejledning, naar jeg skulde tage Stilling til en Sag, og jeg haaber at kunne det ogsaa i Fremtiden. Det ærede Medlem var efter min Mening ret uheldig situeret, naar han vilde gengive mine Udtalelser. Det lykkedes ham ikke at faa dem gengivne blot nogenlunde ordret, uagtet de paa det Tidspunkt, da det ærede Medlem havde Ordet, forelaa trykte. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men jeg vil blot sige til det ærede Medlem — jeg tør ikke formaste mig til at give ham Raad —, at den efterfølgende Taler, det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) var i saa Henseende en velgørende Modsetning til det ærede Medlem for Hjørring Amts 2den Valgkreds. Det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds var saa loyal — det er det ærede Medlem forøvrigt altid — at gengive mine Udtalelser efter det Papir, han stod med i Haanden, nemlig Rigsdagstidendens Fortryk. Det er jeg det ærede Medlem taknemmelig for, det er korrekt.

Det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds udtalte blandt andet — han kritiserede selvfølgelig ogsaa min Stilling, det kan jeg ikke fortænke det ærede Medlem i —, at han og jeg kunde jo tage os den Sag ganske let, for den vilde ikke komme til at virke paa os, saa længe vi havde noget at svare Skat af eller nogen saadan Udbetaling at gøre. Deri kan jeg være enig med det ærede Medlem, men saa vilde det ærede Medlem selvfølgelig ogsaa være enig med mig i, at vi sidde ikke her for at varetage vore egne personlige Interesser. Vi sidde ikke her for at udfinde, om det eller det Indhold af en Lov kan være mere eller mindre generende for os personligt. Var det saa, at man kunde nøjes med at betragte en Sag under Hensyn til, om den var os personlig behagelig eller ubehagelig, nyttig eller unyttig, vilde jeg sige til det ærede Medlem, at jeg da vilde være fuldstændig enig med ham. Hvis det blot beroede paa at tilfredsstille mine personlige Ønsker, vilde jeg være absolut ligegyldig for, om denne Sag blev ordnet paa den ene eller paa den anden Maade. Om det kom til at koste et Par Kroner mere eller mindre, vilde ikke anfægte mig det allerfjerneste og vist heller ikke det ærede Medlem. Men saaledes forholder det sig jo ikke — og deri er jeg overbevist om, at det ærede Medlem ikke vil modsige mig —, det forholder sig derimod saaledes, at der er en hel Mængde Medborgere rundt om baade i det ene og det andet politiske Parti, der